

An underwater photograph of a woman in a dark bikini holding onto a thick metal chain. She is swimming horizontally, looking upwards and to the right. The water is clear blue, and light rays filter down from the surface. The chain extends from the top of the frame down to the woman's hands.

LITERAIRE THRILLER

LINDA VAN RIJN

LAST MINUTE

Op de lastminutevakantie in Hurghada loopt Susan haar ex-vriend tegen het lijf. Liever had ze hem nooit meer gezien...

Linda van Rijn

LAST MINUTE

Wie hen door de gonzende stationshal van Amsterdam Centraal zag lopen, zou denken dat het stelletje smoorverliefd was. Die zag niet zijn hand, die zich met een ijzeren greep om de hare had geklemd. Die zag niet haar hart, dat bonsde tegen de binnenkant van haar ribben, en het zweet dat zich in straaltjes een weg over haar rug baande. Die had niet de woorden gehoord die hij even daarvoor op perron 13b in haar oor had gesist en die haar hadden doen verstijven. Die zag niet dat zij op haar benen stond te tolleren door wat hij haar net had toegebeten. Die zag hen naar buiten lopen via de passages met rode kozijnen, een groep tegemoetkomende luidruchtige Britse toeristen met rolkoffertjes ontwijkend. Die zou hen in een taxi zien stappen en hen daarna direct vergeten. Die wist niet dat ze bij zijn huis zouden uitstappen, dat zij nog één blik om zich heen zou werpen en zich bij het naar binnen gaan zou realiseren dat ze een onvergeeflijke fout maakte. Die wist niet dat zij niet langer kon vluchten voor haar verleden.

1

‘STIJNTJE!’ SUSAN WATERBERG OPENT DE DEUR VAN DE KINDERKAMER. Het is er schemerig dankzij het rode rolgordijn dat het zonlicht enigszins buitensluit. De warmte daarentegen valt amper tegen te houden. Die dringt door het raam en door de poriën van de muren de kamer binnen. De fan aan het plafond draait zwiepend z’n rondjes, maar brengt geen verkoeling. Verplaatsing van warme lucht, meer is het niet.

Susan snuift de vertrouwde geur van slaap en Zwitsal op. Ze is blij dat Stijn een uurtje onder zeil is geweest. Vannacht werd hij elk halfuur wakker, jengelig van de warmte. Susan hoopt dat het middagdutje het slaapgebrek heeft gecompenseerd. Stijn zit al rechtop in zijn peuterbed. De dekens liggen in een verwrongen knot aan het voeteneind. Susan vouwt ze terug. Ze voelen klam aan.

‘Mama!’ Stijn grijnst. Zijn voortanden staan een beetje scheef. Volgens de tandarts komt het goed als zijn melkgebit verdwijnt. Zo niet, dan moet hij later misschien een beugel. Stijn als dwarse puber met een buitenboordbeugel – Susan kan zich er nog niets bij voorstellen. Maar aan de andere kant, toen hij als klein, glibberig pakketje op haar buik lag en ze voor het eerst heel voorzichtig zijn toen nog donkere haartjes streelde, had ze ook nooit bedacht dat hij drie jaar later een blozende peuter zou zijn.

Stijns blonde haartjes zitten door de war, en hij heeft één vuurrode slaapwang. ‘Hé, vent’, zegt ze. ‘Heb je lekker geslapen?’

Bij wijze van antwoord klautert Stijn uit bed. Het bed dat hij drie weken geleden, op zijn derde verjaardag, heeft gekregen. Het grote bed, zoals hij het zelf gewichtig noemt. Susan kijkt naar hem, zoals hij daar in zijn hemd en onderbroek zit. Hij heeft overdag zelfs geen luier meer nodig. Hij wordt groot.

‘We gaan naar beneden’, kondigt Stijn aan.

‘Even wachten.’

Susan trekt het rode rolgordijn omhoog en laat het zonlicht de kamer binnenstromen. Stofjes dansen in de lichtstraal en landen op het bruinegekleete kleed op de grond, dat ze nog geen twee maanden geleden bij een woonwinkel hebben gekocht en dat nu al sleets begint te raken. Susan vond het leuk de koeienhuid in Stijns kamer te leggen, omdat hij een grote voorliefde heeft voor die beesten. Hugo vond het onzin, maar had haar uiteindelijk haar zin gegeven.

‘Mama.’ Stijn wordt ongeduldig.

Susan pakt Stijns blauwe korte broek en rode polo van de commode. De kleren zijn nog vochtig van vanochtend.

Ze trekt de withouten kast open en pakt een kaki korte broek en een blauw T-shirtje van Cars. Stijn laat zich gewillig aankleden, maar protesteert als Susan de haarlotion pakt en zijn vlassige krulletjes probeert te temmen.

‘Het is al goed’, mompelt ze. Ze pakt het witte zonnepetje van de commode, zet de fan uit en steekt haar hand uit naar haar zoon. ‘Ga je mee naar beneden?’

‘Zandbak?’ vraagt Stijn hoopvol.

‘Nee, boterham.’

Beneden in de keuken smeert Susan een boterham met leverpastei voor Stijn. Ze snijdt hem in stukjes en neemt het bordje mee naar buiten. Stijn draaft achter haar aan. Hij is een makkelijke eter, altijd al geweest. Alleen broccoli krijgt ze er met geen mogelijkheid in, verder eet hij alles. Zelfs spruitjes.

Susan zet het plastic bordje op de tuintafel en loopt weer naar binnen om de Tripp Trapp-stoel te pakken.

‘Zandbak?’ Met het eerste stukje brood al in zijn mond kijkt Stijn verlangend naar de groene schildpad die tegen de muur van het huis aan ligt.

Susan lacht en zet hem in zijn stoel. ‘Eerst even je boterham opeten.’

Terwijl Stijn in razend tempo de dobbelsteentjes brood wegkauwt, kijkt Susan de tuin rond. De warmte heeft de planten geen goed gedaan. De hедера die hun tuin van die van de buren scheidt begint uit te drogen, hoewel Hugo elke avond de sproeier aanzet. Susan heeft de margrietten in de potten tegen het hek dat de scheiding vormt tussen hun tuin en het gemeentegroen vandaag al een keer water gegeven, maar dat kan niet voorkomen dat de bloemen in hoog tempo uitbloeien. Het kleine grasveld vertoont dorre plekken rond de plastic glijbaan, die ze hebben neergezet voor Stijn omdat het speeltuintje voor hun huis vaak wordt gedomineerd door groepen rokende hangjongeren.

Stijn slikt het laatste stukje brood door en kijkt haar verwachtingsvol aan. ‘Op! In de zandbak.’

‘Ja, je mag in de zandbak.’ Susan zet hem op de grond en haalt het deksel van de schildpad. Ze draait het groen-wit gestreepte zonnescherm een stukje verder uit, zodat Stijn in de schaduw komt te zitten. Daarna loopt ze met het lege bord naar binnen, vult een rode, plastic beker met wat ranja en pakt voor ze weer naar buiten loopt een fles zonnebrand en haar laptop.

Stijn zit zo druk te spelen dat ze de ranja maar even laat staan, maar ze smeert zijn blote armen en benen en zijn gezicht en nek wel in met zonnebrand. Stijn merkt het nauwelijks. Verwoed graaft hij met zijn schepje kuilen in het zand en vult hij vormpjes voor zandtaartjes. Zijn broek is nu al groezelig.

Susan klapt haar laptop open en zet haar zonnebril op. Zelfs in de schaduw van de zonwering is het lastig om iets op

het scherm van haar computer te lezen. Ze knijpt haar ogen tot spleetjes en haalt haar e-mail binnen. Wat nieuwsbrieven, een aanbieding van een reisbureau en een paar berichten van verschillende vrienden met wie ze tot een gezamenlijke afspraak proberen te komen. De eerstvolgende datum dat iedereen kan is half oktober, omdat één stel beweert geen weekend meer vrij te hebben. Susan trekt een gezicht tegen het computerscherm.

Ze opent een mailtje van Rosanne, de vrouw van Hugo's jeugdvriend Bart. Het is alleen aan haar gericht. Rosanne spuwt haar gal over Leo en Didi, de vrienden die menen nooit tijd te hebben. Susan glimlacht en pakt haar mobiele telefoon.

'Sjezus', zegt Rosanne als ze opneemt. 'Heb je dat gelezen?'

Susan grinnikt. 'Wat een stelletje idioten, hè. Wegens drukke werkzaamheden, wie schrijft dat nou in een mailtje naar vrienden? Alsof we een zakelijke bespreking proberen te plannen.'

'Ik ben er helemaal klaar mee', zegt Rosanne uit de grond van haar hart. 'Wat mij betreft plannen we gewoon een gezellig etentje zonder die idioten. Ik heb al zo vaak aan Bart gevraagd waarom we überhaupt nog moeite doen om die mensen uit te nodigen. Zo gezellig is het niet als ze er zijn.'

'Precies', zegt Susan, die zich de scherpe opmerkingen die Didi tijdens het vorige etentje plaatste nog precies voor de geest kan halen. Ze liet tot drie keer toe merken dat haar kinderen op Stijns leeftijd een stuk duidelijker konden praten, en zelfs al een paar woorden konden lezen. Susan vond dat Stijn zich prima ontwikkelde en nadat ze dat fijntjes tegen Didi had gezegd had de vrouw haar de rest van de avond niet meer aangekeken. 'Ze doen echt alsof ze mijlenver boven ons staan', zegt ze tegen Rosanne. 'Alsof ze beter zijn dan wij omdat Leo een nieuwe Mercedes heeft. Laten we eerlijk zijn, wat heeft Didi nou helemaal bereikt in haar leven?'

Het is heerlijk om te kunnen roddelen over het stel aan wie ze zich al veel langer ergert. Blijkbaar heeft Rosanne hetzelfde gevoel, want ze zegt: 'Ik stel voor dat wij gewoon een etentje plannen met z'n vieren en dat we het aan Leo en Didi overlaten om met het initiatief te komen voor een datum waarop ze wel kunnen. Dat zal wel volgend jaar worden.'

'En dat lijkt me vroeg genoeg', lacht Susan. 'Ik vind het leuk om met z'n vieren te gaan barbecuen als het mooi weer is.'

'Ik mail je daarover', belooft Rosanne. 'Ik moet nu de deur uit.'

'Prima. Ik zie het wel op de mail.' Susan hangt op en klikt het mailtje van Didi weg. Vrienden die zich zo gedragen kan ze missen als kiespijn. Het is dat Hugo bijzonder gesteld is op Leo, anders had Susan het contact allang laten doodbloeden. Aan Bart en Rosanne heeft ze veel meer. De vriendschap is weliswaar ontstaan doordat Hugo en Bart jeugdvrienden zijn, maar inmiddels is er tussen haar en Rosanne ook een hechte band ontstaan. Ze bellen elkaar een paar keer per week en als Hugo en Susan eens weg moeten, kunnen ze Stijn altijd een middagje bij Rosanne en Bart onderbrengen. Zelf hebben ze geen kinderen. Tot hun grote verdriet, weet Susan. Ze voelt zich dan meestal ook te bezwaard om Rosanne te vragen op Stijn te passen, maar het is een prettig idee dat het, als de nood aan de man is, een mogelijkheid is.

Er komt een agendamelding op in haar scherm. Sinds Susan de MacBook een halfjaar geleden van Hugo heeft gekregen, heeft ze haar papieren agenda niet één keer meer gebruikt. Alles doet ze nu digitaal, ze vergeet zelden nog een verjaardag.

De melding is kort. *Trouwdag, nog 7 dagen.*

Meteen herinnert ze zich waarom ze het in haar agenda heeft gezet. Vijf jaar. Susan heeft nooit begrepen waarom het de houten bruiloft wordt genoemd, maar een mijlpaal is het wel. Vijf jaar waarin ze een huis hebben gekocht, Stijn heb-

ben gekregen, samen gelukkig zijn geworden. Jaren waarin ze langzaam heeft geleerd niet meer elke seconde te denken aan...

Nee, roept ze zichzelf streng tot de orde. Niet nu. Ze moet een verrassing voor Hugo bedenken. De mijlpaal moet worden gevierd met meer dan hun jaarlijkse etentje bij The Red Sun, aan de overkant van het Gooimeer in Blaricum. Niet dat het daar niet lekker is, of bijzonder. Vorig jaar zaten ze twee tafels bij Linda de Mol vandaan, wat haar bloednerveus maakte. Hugo begreep niet waarom. Alsof Linda oog voor hen had.

Ze klikt de agendamelding weg en komt weer terug bij haar mailbox. Doelloos scrolt ze door haar berichten, alsof ze daar het antwoord vindt op de vraag waarmee ze Hugo kan verrassen. Er zit een nieuwsbrief tussen van een of andere restaurantrecensiesite waar ze laatst een bericht op heeft geplaatst om haar gal te spuwen over de slechte bediening bij een nieuwe Griek in Almere-Stad. Twee weken later was de tent alweer verdwenen, tot Susans genoegen.

Ze scrolt door de nieuwsbrief. Misschien moet ze een reservering maken bij een van de restaurants die altijd in de top tien staan, hoewel ze niet weet of ze Hugo daarmee een groot plezier doet. Hij gaat graag uit eten, maar vijfhonderd euro voor één avondje weg...

Susans oog valt op een aanbieding van een reisorganisatie. Vorig jaar heeft ze er een gids opgevraagd en sindsdien krijgt ze wel vaker zulke mails. Meestal delete ze die ongelezen uit haar Postvak In.

Haar blik glijdt over de hotelaanbiedingen. Foto's van turkooizen zeeën en diepblauwe zwembaden met lachende mensen op glijbanen omringen de stuntaanbiedingen. 'Last minute-aanbiedingen' staat er in grote gele letters bij. Laatste kans, voorseizoenaanbiedingen. Het is half juni geweest, over minder dan drie weken begint het hoogseizoen. De aanbiedingen gelden alleen deze en volgende week. Voor de vijf-

honderd euro waarvan ze net heeft besloten die niet bij een duur restaurant uit te geven, kan ze al een weekje weg betalen. Althans, voor één persoon.

Susan kijkt naar Stijn, die probeert de taartjes van zijdezacht zand bij elkaar te houden, maar ze storten meteen in tot vormeloze hoopjes. Ze denkt aan de vakantie die ze voor de boeg hebben. Met z'n drieën naar L'Escala in Spanje, waar ze voor de derde keer hetzelfde appartementje hebben geboekt. Het duurt nog ruim twee maanden voor ze naar Spanje vertrekken. Pas als de zomervakanties in Nederland voorbij zijn, begin september.

'Waarom meer geld uitgeven dan nodig?' vroeg Hugo toen Susan zei dat ze liever eerder wilde. 'Het scheelt tweehonderd euro als we buiten het hoogseizoen gaan. Bovendien staan we uren in de file in Frankrijk als we tijdens de zomervakantie gaan.'

Hij had gelijk, natuurlijk, maar Susan heeft zin om even helemaal weg te gaan en september duurt nog zo lang. Ze hebben een drukke tijd achter de rug. Zij omdat haar collega op het kleine accountantskantoor waar ze als secretaresse werkt met zwangerschapsverlof was en werd vervangen door een uitzendkracht die slechts de helft van de vrijgevallen uren werkte en bovendien van haar taken geen kaas had gegeten. En Hugo omdat hij het nu eenmaal altijd druk heeft. Het is een lastige tijd voor zelfstandig ondernemers en Hugo moet alle zeilen bijzetten om zijn bedrijf in IT-diensten en webdesign de crisis te laten overleven. Hij heeft zijn ooit zevenkoppige personeelsbestand flink uitgedund en is verdergegaan met zijn rechterhand Danny en een wisselend team van freelancemedewerkers. Volgens Hugo hebben ze het ergste van de crisis achter de rug, en dat betekent dat hij het drukker heeft dan ooit. Nu hij qua opdrachten weer op het oude niveau zit maar bijna geen vaste mensen meer heeft, maakt hij zelf meer dan zestig uur per week om al zijn klanten naar tevredenheid te kunnen helpen. Op het diep-

tepunt van de crisis had Hugo overwogen het kleine kantoor dat hij huurde op Gooisekant op te zeggen. Nu Waterberg Webdiensten weer goede tijden kent, is Susan blij dat hij dat niet heeft gedaan. Het laatste waarop ze zit te wachten is dat haar huis bevolkt door de computernerds die voor Hugo werken.

Ze richt haar aandacht weer op de reisaanbieding. Met één muisklik verlaat ze de nieuwsbrief en komt ze terecht op de website van de reisorganisatie. Ze klikt op een foto met aantrekkelijke palmbomen en een azuurblauwe zee. Een rijtje aanbiedingen verschijnt op het scherm. Willekeurig klikt ze er eentje aan.

Acht dagen Sunset Beach Resort, leest ze. Gelegen nabij het centrum van de gezellige badplaats Hurghada bevindt zich het prachtige Sunset Beach Resort. Dit viersterrenresort is van alle gemakken voorzien. Of u aan het strand wilt liggen, cultuur wilt snuiven, wilt duiken of helemaal tot rust wilt komen in het wellness-center, Sunset Beach Resort maakt het allemaal mogelijk. Boek vandaag nog uw reis en ontdek wat Hurghada allemaal te bieden heeft!

Duiken. Hugo heeft een paar jaar geleden zijn PADI gehaald en laatst zei hij nog dat hij het jammer vond dat hij er zo weinig mee deed. De laatste paar jaar is het duiken er behoorlijk bij ingeschoten. Als ze naar Egypte gaan, kan Hugo eindelijk weer eens gebruikmaken van zijn duikbrevet. Misschien kan zij zelf ook wel een paar duiken maken. Ze heeft het wel eerder gedaan, al heeft ze de cursus om een brevet te halen niet afgemaakt. Het IJsselmeer was koud en donker en dat motiveerde haar niet bepaald om verder te gaan met de cursus. Maar de Egyptische wateren zijn natuurlijk heel wat anders.

Susan scrollt heen en weer over de pagina. Vijfhonderdvijftig euro per persoon, duur is het niet. Ze klikt een paar andere hotels aan, maar komt uiteindelijk toch terug bij het Sunset Beach Resort, dat er het aantrekkelijkst uitziet.

Het is niet dat ze de vakanties in Spanje met hun gezinnetje niet leuk vindt, maar de foto's van het tropische strand en de wuivende palmen hebben iets bij haar losgemaakt. Een verlangen om samen met Hugo weg te gaan, ook al is het maar een week. Ze weet zeker dat haar schoonouders best op Stijn willen passen. Vakantie krijgen moet ook geen probleem zijn, ze heeft vrije dagen genoeg.

Ze surft naar de website van ING en logt in met haar codes. Er staat ruim vijftienhonderd euro op haar rekening. Hugo vindt dat ze haar salaris voor drie dagen werken niet hoeft te gebruiken om mee te betalen aan het huis. Hij verdient genoeg om in z'n eentje de hypotheek te kunnen opheffen. Susan wil niet afhankelijk zijn en betaalt daarom vaak de boodschappen en kleding voor Stijn van haar eigen rekening. Nu is ze blij dat ze de laatste tijd wat heeft gespaard. Ze kan de vakantie boeken zonder dat ze daarvoor bij Hugo hoeft aan te kloppen.

In een opwelling pakt ze haar telefoon en sms't Danny. Ze heeft zijn nummer nog uit de periode dat ze hoogzwanger was van Stijn en Hugo veel in bespreking zat.

Hi Danny, denk je dat jullie Hugo volgende week een weekje kunnen missen? Niets tegen hem zeggen, ik wil hem verrassen met een reis. Groetjes, Susan

Ze weet niet eens of het nummer nog wel klopt. Zo niet, dan zal ze iets anders moeten verzinnen.

Susan staat op en loopt naar binnen. Ze pakt een glas water en doet er ijsblokjes in. Zelfs het kraanwater is lauw. Uit een laatje haalt ze een tube Zwitsal zonnebrand met hoge factor. Stijn heeft haar lichte huid geërfd en verbrandt levend in de zon.

'Nee', zegt hij geërgerd als ze wat van de witte substantie op haar hand doet en zijn gezicht ermee insmeert. 'Nee-hee!'

Hij probeert haar hand weg te duwen, maar Susan slaagt er toch in zijn gezicht en nek in te smeren. Stijn kijkt haar

boos aan en keert haar dan de rug toe om verder te spelen met zijn vormpjes.

Susan gaat weer achter de laptop zitten. Met een druk op de powerknop haalt ze hem uit de slaapstand. Het Egyptische resort verschijnt weer op het scherm.

Snel belt ze haar baas. Hij sputtert een beetje als ze zegt dat ze op korte termijn vrij wil, maar kan het haar toch niet weigeren. Susan staat immers altijd klaar als er een invaller nodig is. Ze krijgt toestemming om een hele week vakantie op te nemen, als ze belooft dat ze de week erop een dag extra komt werken om in te halen wat er is blijven liggen.

Ze hangt op en meteen piept haar mobiel twee keer kort achter elkaar. Ze heeft nog een ouderwetse, zonder beltonen als symfonieën en ook zonder internetverbinding. Hugo probeert haar al tijden over te halen net als hij een iPhone te nemen, maar Susan vindt het genoeg dat ze met haar eigen telefoon kan bellen en sms'en.

Het berichtje is van Danny. *Doen! We redden het hier wel zonder hem. Gr. Dan*

Susan wordt steeds enthousiaster over het plan. Verlangend kijkt ze naar de palmbomen op het scherm. Ze drukt op de snelkeuzetoets van haar mobiel om haar schoonmoeder te bellen.

'Dag, lieverd', zegt die hartelijk als ze opneemt. Susan weet dat haar schoonmoeder haar beschouwt als de dochter die ze nooit heeft gekregen.

'Hai, Katrien.'

'Wat leuk dat je belt. Is alles goed?'

'Ja, zeker. Warm is het, hè?'

'Hou op, schei uit. Ik ben binnen gaan zitten, omdat het buiten niet uit te houden is. Houdt Stijn het nog een beetje vol?'

Susan werpt een blik op haar zoontje. 'Vannacht kon hij niet slapen door de warmte, maar net heeft hij een middagdutje gedaan. Gelukkig maar, want als hij moe is, is hij niet te genieten.'

Katrien grinnikt. 'Dat heeft hij van Hugo.'

'Zeg dat wel.' Terwijl ze met haar schoonmoeder praat, scrolt Susan door de foto's die op de website van het Sunset Beach Resort staan. Dan zegt ze: 'Over Hugo gesproken. Ik realiseerde me ineens dat we dit jaar vijf jaar getrouwd zijn. En daarom wil ik hem graag verrassen.'

'Vijf jaar alweer? Ongelooflijk hoe snel de tijd is gegaan.'

'Ja, hè? Normaal gesproken vieren we onze trouwdag altijd met een etentje, maar omdat het ons eerste echte jubileum is, wil ik graag iets bijzonders voor hem doen.'

'Wat lief van je', zegt Katrien. 'Heb je al iets in gedachten?'

'Een reisje. Naar Egypte.'

Aan de andere kant van de lijn slaakt Katrien een verraste kreet. 'Wat leuk! Wat een goed idee van je.'

'Het lijkt me heerlijk om er samen even helemaal uit te zijn', zegt Susan. 'Hugo heeft het de laatste tijd zo druk gehad met de zaak dat we elkaar niet veel hebben gezien. Ik wil heel graag tijd met hem doorbrengen om te vieren dat we vijf jaar getrouwd zijn. En eigenlijk wilde ik vragen of jullie misschien op Stijn kunnen passen.'

'Natuurlijk', antwoordt Katrien, die verzet is op haar kleinkind. 'Zeg maar wanneer.'

'Tja... Ik zit op de site van de reisaanbieder te kijken en ze hebben een last minute-aanbieding voor aanstaande maandag. Dat is dus over drie dagen.'

'Geen enkel probleem', zegt Katrien meteen. 'Zoals je weet hebben wij alle tijd.' Susan is wel eens jaloers op haar schoonouders, die altijd zuinig hebben geleefd en daardoor anderhalf jaar geleden genoeg reserves hadden opgebouwd om allebei met vervroegd pensioen te gaan. En dat terwijl Katrien nog zestig moet worden.

'Echt super dat het kan!' roept Susan verrukt uit. 'Ik laat de crèche gewoon doorgaan, dus heb je drie dagen je handen vrij. Wij zijn dan de week erop weer terug, op dinsdag.'

‘Wacht even, Suus, Bert roept iets.’ Susan hoort haar schoonmoeder overleggen. Dan komt Katrien weer aan de telefoon. ‘Bert zegt dat het misschien handig is als we in jullie huis gaan zitten. Dan hoeven jullie Stijns spullen niet te versjouwen.’

‘Dat zou helemaal fijn zijn. Maar is dat voor jullie niet vervelend?’

‘Welnee. Wij zitten hier ook maar de verf van de muren te kijken.’

Dat is niet waar, weet Susan. Haar schoonouders zijn juist zelden een hele dag thuis. Sinds hun pensionering hebben ze allerlei hobby’s opgedaan die uiteenlopen van linedancing tot een Pakistaanse kookcursus. Gelukkig wonen ze niet ver bij Susan en Hugo vandaan, dan hoeft in elk geval één van de twee geen les over te slaan als ze in hun huis logeren.

‘Echt heel erg bedankt’, zegt Susan. ‘Ik ben ontzettend blij dat jullie dit willen doen. Dan kan ik nu gaan boeken.’

‘Geen dank’, zegt Katrien. ‘Je weet hoe dol we op Stijn zijn. Ik ben benieuwd hoe Hugo op je verrassing reageert!’

Susan hangt op. Ze zoekt in haar telefoon het nummer van Stijns crèche op en belt op. Ze krijgt Chantal aan de telefoon, de vestigingsmanager die bij gebrek aan personeel zelf ook een paar keer op de groep van Stijn heeft gestaan. Susan kent haar inmiddels goed. ‘Hai Chantal, met Susan Waterberg. De moeder van Stijn.’ Dat laatste voegt ze er ten overvloede aan toe, Chantal is een kei met namen.

‘Dag, Susan. Hoe gaat het?’

‘Goed. Heel goed, zelfs. Ik sta namelijk op het punt om een last minute-vakantie te boeken.’

‘O, wat heerlijk!’ roept Chantal uit. ‘Waarheen?’

‘Egypte.’

‘Lekker zonnig. En nu bel je zeker om te laten weten dat Stijn afwezig zal zijn?’

‘Nee, Hugo en ik gaan samen. We vieren dat we vijf jaar getrouwd zijn. Mijn schoonouders passen op Stijn.’

Chantal kent Katrien en Bert wel, een enkele keer halen ze Stijn op als Susan en Hugo het allebei niet redden om op tijd bij het kinderdagverblijf te zijn. 'O, prima', zegt Chantal. 'Dan zien we hen wel verschijnen. Vanaf wanneer is het?' 'Vanaf maandag.'

'Gaan jullie zo snel al weg? Heerlijk voor je. Geniet er maar lekker van!'

Als Susan de verbinding heeft verbroken, scrolt ze nog wat door de reviews die bij het hotel van haar keuze zijn geplaatst. Ze kan niet één negatieve ontdekken. Verder zoeken is niet nodig. Dit is hem.

Ze klikt op 'data en prijzen', selecteert de datum van aanstaande maandag en binnen tien minuten is de reis geboekt en betaald via iDEAL. Susan kopieert de foto's van de website naar Word en typt er het woord 'Verrassing' bij. Dan geeft ze de opdracht het A4-tje uit te printen. Binnen, in de werkkamer van Hugo, begint de printer te pruttelen.

Ze verheugt zich nu al op het gezicht van Hugo als hij thuiskomt.

Vol ongeloof staarde zij hem aan. Nachtmerrie, dat was het enige woord dat in haar opkwam. Dit moest een droom zijn waaruit ze zo meteen zou ontwaken. Het bedrag dat hij noemde was absurd.

Hij bleef haar aankijken, knipperde niet eenmaal met zijn ogen. Hij meende het.

En zij zou niet wakker worden.

Haar mond was droog. Het kon niet waar zijn, het kon simpelweg niet. Als haar vader dat bedrag echt van hem had geleend, had ze dat moeten weten. Dan had hij haar dat verteld. Of anders had ze dat in de jaren daarna wel ontdekt.

Hij schudde zijn hoofd op haar vraag of dit een grap is. Zei dat hij haar jarenlang ermee weg had laten komen, maar dat het genoeg geweest was. Hij had het geld nodig, en zij moest het hem bezorgen.

Nu.

Zij kon maar één ding bedenken, een noodsprong, een uitvlucht, ook al was het maar tijdelijk. Ze deed een stap naar voren en legde haar hand op zijn borstkas. Vroeg of er geen andere oplossing was.

Hij schudde zijn hoofd, maar greep haar bij haar taille.
